
LUPII LUI SKADI
KIRSTEN CROSS

Kirsten Cross

Lupii lui Skadi

versiunea în limba română

UNCRIS

Anno Domini 927 – hotarul dintre Anglia și Scoția

Duzini de ochi priveau fix la fiecare mișcare făcută de Ælrik. Era imposibil de văzut restul fețelor lor vopsite în albastru printre umbrele adunate în jurul focului cel mare. Doar albul ochilor lor străluceau în întuneric ca niște stele malefice. Focul ridica fuioare unsuroase de fum, și de fiecare dată când rășina se scurgea din crengile de pin, ajungea la punctul de fierbere și erupea sfârâind și pocnind ca niște mici fulgere. Ori de câte ori se întâmpla așa ceva, Ælrik tresărea.

Tresăritul nu era ceva ce-ți doreai să faci în fața *'Oamenilor pictați'*. Acești blestemați *picți*[1] vedeau orice semn de frică ca pe un semn de slăbiciune – un semn care atrăgea un răspuns instantaneu violent și sângeros.

Deci era ceva cu totul uimitor faptul că se arătau atât de înspăimântați de ceea ce ei numeau '*Lupii lui Skadi*', și chiar pentru că vorbeau cu Ælrik, un soldat și mesager, al detestatului rege Æthelstan, fără să-l hăcuiască în bucăți.

Conducătorul lor și preotul stăteau așezați în fața lui Ælrik și a tovarășului său, un danez cu părul încâlcit, pe nume Jürgen. Flăcăul n-avea decât 19 ani, dar deja avea mintea unui sfătuitor mult mai înțelept și mai experimentat. Dacă va trăi, va ajunge departe. *Dacă* va trăi. Brațu-i care mânuia sabia era și el puternic, iar în aceste vremuri tumultoase acesta era probabil mai de folos decât vorbele frumoase pe care vreun sol cu limbă mieroasă le-ar fi putut turna peste capetele deloc impresionate ale *Oamenilor pictați* – capete împodobite cu țepi din păr întăriți cu var alb. În ochii lui Ælrik semănau aidoma cu niște arici strânși ghem ca să se apere de atenția unei pisici sălbatice prea curioasă.

Tot timpul, preotul a mormăit și a desenat simboluri în țărână cu un băț ars. Dinții stricați îl făceau să vorbească șuierat și gângăvit, dar Jürgen reușea să înțeleagă sunetele guturale și să le deslușească în cuvinte. Tălmăcea bolboroseala pentru Ælrik.

— Spune că ei vin când e lună plină.

— Cine?

— Lupii lui Skaði[2].

---

[1] Picții - popor antic care a trăit pe teritoriul Scoției de astăzi. Numele este de proveniență latină (*picti* - pictați) deoarece își pictau și tatuau trupurile. Descindeau din aborigenii preceltici. În secolul al VII-lea, se creștinează și se unesc într-un singur regat.

— Da, aud mereu acest nume. Cine este Skaði? E un fel de conducător de războinici?

Jürgen a dat din cap.

— Skaði este o mare *regină*[3] a gheții. Este una dintre cele mai temute *regine* nordice. Ea este cea care l-a pedepsit pe Loki[4] pentru crimele sale.

— Aha, pricep. Deci, e un mit.

Jürgen a pufnit.

— Pentru mine este la fel de reală precum e *Pescarul de oameni* pentru tine, prietene.

Ælrik s-a întors către tânărul danez.

— Dacă mai iei în deșert numele Domnului doar o singură dată, te ucid cu mâna mea, ai înțeles?

— E Domnul tău, Ælrik, nu al meu. Oricum, credeam că voi, creștinii, ar trebui să fiți iertători cu noi, păgânii! a ridicat Jürgen din sprânceană. Și poate că această discuție ar trebui să o avem altădată, nu acum.

Făcu un semn aproape imperceptibil către picți și spuse cu voce joasă:

— Și așa prezența noastră îi face să fie destul de nervoși, Ælrik. O mișcare greșită și ne trezim puși la frigare deasupra focului ăstuia. Știi că mănâncă oameni. Chiar o fac.

Ælrik a rânjit:

— Nu-i adevărat, tinere fraier. Dar sunt de acord că dezbaterea noastră spirituală poate rămâne pe altă dată. Continuă.

Jürgen s-a mișcat din poziția inconfortabilă. Poate că picții se simțeau bine stând ghemuiți ore întregi în fața unui foc, dar el era obișnuit cu confortul relativ din garnizoana Berwick, mai ales cu pernele.

— După câte spune preotul, Lupii lui Skaði sunt singurii războinici. Atacă pe oricine poartă o sabie. Lasă în pace satele și fermele izolate, numai dacă, desigur, nu dau peste războinici. Atunci sfâșie pe oricine pot doborî.

---

[2] Skaði (Skadi, Skade, Skathi) - în mitologia nordică este un *jötunn* / o (aproape) zeiță asociată cu vânătoarea cu arcul, schiul, iarna și munții.

[3] În original: *'Skadi is an ice giantess. She is one of the most feared of all the northern queens'*.

[4] Loki – zeu cu o personalitate complexă în mitologia nordică.

— Înseamnă că e vorba de o gașcă de tâlhari vikingi, îmbrăcați cu blănuri de lup conduși de o femeie, și gata oricând de luptă.

Ælrik și-a dat ochii peste cap.

— Jürgen, tu ești un soldat. Tu chiar crezi această aiureală despre o *regină* a gheții și oameni care se transformă în lupi?

— O spune un om care în fiecare zi de sărbătoare cere iertarea unui preot fără sculă, și imediat în ziua următoare reia măcelul? Ai grijă pe cine batjocorești, prietene.

Ælrik s-a holbat la Jürgen cu gura căscată.

— Doar nu vrei să-mi spui că tu chiar crezi că vreo zeiță a gheții…

— O *regină*.

— Mă rog. O *regină* de gheață îi vânează pe soldați cu o haită mare de lupi demonici? Chiar nu vezi că sunt doar niște povești spuse la un foc de tabără de o grămadă de înapoiați proști care încă mai cred că dacă își vopsesc pielea în albastru sunt invincibili în luptă?

Jürgen s-a mișcat din nou.

— Șșșt, omule! Atenție la ton. Gazdele noastre or fi neștiutoare, dar sunt destul de isteți ca să-și dea seama când râzi de ei, chiar dacă o faci într-o limbă pe care ei nu o înțeleg.

S-a mișcat din nou, doar un pic, către conducător și preotul lui gângav. Picții le-au aruncat o privire mânioasă. Ælrik și-a ridicat mâna cu palma deschisă, cerând iertare, și a făcut semn preotului să continue.

Murmure, mormăituri, șuierături. Preotul scrijelea țărâna, liniile alcătuiau glife și simboluri. Jürgen s-a întins ca să le vadă și a dat din cap. Arătă spre unul dintre semne:

— Acesta e *algiz* (ᛉ) – o rună pentru protecție și tăinuire.

— Și asta înseamnă…?

— Înseamnă că ne înfruntăm cu un dușman ascuns. Un dușman care folosește întunericul ca să-și vâneze victimele. Dar mai înseamnă și că noaptea asta și noi suntem protejați de norii care ascund luna. Fără a fi scăldați de razele ei strălucitoare, bestiile nu-și pot lua adevărata lor formă.

— Deci pot fi uciși când e nițel înnourat? Glumești!

— Nu e o glumă, prietene. Ăștia nu sunt lupi obișnuiți.

— Mda, credeam că am stabilit deja asta, Jürgen. Ăștia nu sunt lupi deloc! Sunt oameni îmbrăcați în piei de lup. Iar pe oameni, chiar dacă poartă o piele de lup, de urs sau de mâțe vagaboande pline de purici, îi pot ucide.

Ælrik s-a ridicat și a făcut o plecăciune rigidă către conducătorul picților.

— Jürgen, spune-i că-i mulțumim pentru ospitalitate și informații. Îi voi comunica comandantului nostru că avem o bandă de derbedei vikingi care hălăduiesc meleagurile, și-i vom vâna ca pe un mistreț sălbatic pentru un ospăț.

S-a înclinat din nou, țeapăn, apoi s-a întors și s-a îndepărtat de foc.

O mână i s-a așezat pe umăr, iar el s-a răsucit, cu instinctul de războinic, cu sabia pe jumătate trasă din teacă, înainte de a-și termina întoarcerea. S-a trezit uitându-se drept la chipul ca o țesătură albastră boțită și în ochii sălbatici ai preotului. Mirosul fetid ieșea ca un val din gura cu dinți putrezi a bătrânului. Vițe de carne de vânat îi atârnau printre colții negri. Respirația bătrânului putea pune la pământ chiar și Zidul lui Hadrian.

— Ea vine. După tine și războinicii tăi. Lupii ei vin. Vă vor devora pe toți!

Ultimele cuvinte au fost șuierate pline de ură. Ca un blestem.

Preotul a înțeles fiecare cuvânt, prostule! Ælrik a fost tentat să tragă afară din teacă și ultima jumătate a sabiei și să spintece piticania dezgustătoare. Dar atunci, știa că n-ar fi făcut mai mult de trei pași înainte ca întreg tribul de lunatici vopsiți în albastru să se năpustească asupra lui și să-l hăcuiască. Avea destule griji știind că o bandă de vikingi bântuia jefuind și ucigând prin ținutul întins de aici până la garnizoana Berwick. Nu mai voia ca și o hoardă de picți turbați să-i vâneze prin râpe.

A băgat încet sabia în teacă, asigurându-se foarte bine că preotul aude zgomotul de frecare a metalului și știe cât de aproape a fost să simtă în pântece sărutul rece al oțelului englez. Privirea s-a nu a părăsit ochii ficși, sălbatici, ai preotului. La colțurile gurii acestuia se adunase spumă. Bătrânul gâfâia din greu, trimițând valuri fetide în direcția lui Ælrik. Soldatul se străduia din răsputeri să nu vomite în fața preotului.

S-a uitat la mâna cu gheare lungi cu care preotul încă îl ținea de umăr, apoi din nou la pict. Ochii i s-au îngustat și a șuierat către preot.

— Dă-mi drumul. Imediat.

Vocea autoritară – o voce obișnuită să ordone – l-a făcut pe pict să-și retragă mâna fără tragere de inimă și să se dea înapoi un pas. Ælrik putea vedea cum tremură de furie, și simțea că această stare de spirit se răspândește în trib. Să mânii un preot printre acești păgâni, nu a fost nicicând un gest înțelept. Furia ce se răspândea în jurul focului putea fi fatală. Era timpul pentru o retragere tactică.

— Jürgen, caii.

Danezul a sărit în picioare, adresând grăbit câteva vorbe de mulțumire conducătorului, asigurându-l că vor fi cu băgare de seamă la Lupii lui Skaði pe drumul de întoarcere la Berwick.

Conducătorul războinicilor picți a izbucnit în râs:

— Veți fi cu băgare de seamă? Vikingule, ei deja v-au adulmecat! Îi veți întâlni foarte curând!

A râs din nou și, aruncând țărână peste foc ca să stingă flăcările, a strigat o comandă către oamenii săi. Într-o clipită, toți s-au topit în întuneric. Toți, în afară de preot.

Bătrânul stătea nemișcat lângă jăraticul înăbușit și privea cum Jürgen și Ælrik încălecau pe caii nărăvași. Ælrik a apucat hățurile și, cu o ultimă privire încruntată aruncată preotului, și-a înfipt călcâiele în coastele calului. După numai câțiva pași, acesta a ajuns la galop.

Jürgen a mai întârziat, cu o mână pe oblâncul șeii. S-a întors și s-a înclinat scurt către preot. Acesta a dat trist din cap.

— Ești un războinic. Vor veni și după tine. Nu-ți pot da protecție. Ai făcut alegerea.

Preotul a făcut o pauză, și a ridicat de jos o piatră rotunjită. Cu capătul ars al unui băț, a scrijelit ceva pe suprafața ei și i-a întins-o tânărului.

— Ești un viking. Poate că Skaði va fi mai îndurătoare cu tine decât cu câinele saxon. Ia asta.

A pus piatra în mâna lui Jürgen, s-a întors și a dispărut în întuneric.

Jürgen s-a încruntat, și a privit piatra. Pe suprafața ei era desenată o rună – *algiz*. Protecție. A pus piatra în buzunar, privind pentru ultima oară tabăra pustie, apoi și-a îndemnat calul

pe urmele lui Ælrik. Calul avu nevoie de oarece încurajare – se încăpățâna să nu părăsească locul. Îi putea simți venind. Îi simțea pe adierile brizei…

# # #

Ochii priveau din întuneric, dar nu erau înconjurați de vopsea albastră, ci de păr scurt și aspru. Aceștia nu erau ochi plini de teamă, ci galbeni strălucitori și alungiți. Ochi plini de poftă de sânge. Umbre răsucite și zvârcolitoare, de parcă proprietarii acestor ochi reci, aurii, nu se puteau hotărî ce formă să ia. Întunericul era sfâșiat și contorsionat. O gură s-a răsucit într-un bot, apoi s-a strâmbat la loc, lăsând la iveală dinți care luceau ca fildeșul de morsă lustruit. Un mârâit gros, din gât, s-a rostogolit prin pădure. A fost urmat de altele, fiecare cântând același cântec, ruga către stăpână de a-i elibera, de a-i lăsa să alerge după războinici, să-i hăituiască, să-i vâneze, să-i sfâșie.

— Nu. Încă nu. Așteptăm ca lumina lunii să se abată asupra voastră. Atunci puteți vâna.

Întunericul avea o voce frântă, spartă, plină de cristale de gheață și venin. O voce a nordului, unde luminile verzi, pâlpâitoare din Asgard[5] se răsfățau și dansau pe cerul nopții. O voce care învăluia răzbunarea în blană caldă și o răspândea peste pustiurile înghețate. O voce a unei *regine* a ghețurilor cu o inimă care nu cunoștea mila pentru dușmanii ei. Nu i-a înfruntat ea pe zei și a câștigat? Nu l-a chinuit ea pe Loki picurându-i venin de viperă până ce a implorat-o să-l elibereze?

Ea nu cunoștea frica. Nu cunoștea nici îndurarea. Războinicii muritori precum aceștia doi nu însemnau nimic pentru ea. Ei o vor conduce către o recompensă mult mai mare datorită căreia copii ei vor fi tot mai mulți, până ce vor crește într-o armată care-i va mătura pe mult urâții saxoni de pe această insulă – o insulă pe care o revendica pentru ea. Apoi va aduce gheața, și o sută de ierni și încă o sută…

# # #

[5] Asgard (Ásgarðr) - în mitologia nordică este una dintre cele nouă lumi, casa tribului Æsir al zeilor.

Ælrik și-a încetinit calul la pas. Galopul prin întuneric era o prostie maximă. Ar fi fost suficientă doar o rădăcină de copac sau gaura unei vizuini de iepure pentru a-i trânti calul la pământ, nechezând și fornăind, cu un picior rupt. Apoi ar fi fost nevoit fie să călărească amândoi pe calul lui Jürgen, fie să meargă pe jos pe ultimele mile până la garnizoana Berwick. Iar dacă chiar aveau pe urmele lor o bandă de vikingi, sau demoni, sau ce-or fi, atunci încercarea de a scăpa de ei ar fi o prostie la fel de mare ca galoparea unui cal pe un drum în întuneric. N-ar reuși nicicând.

Calul fornăia și necheza, dând din cap în sus și în jos. Își fâlfâia urechile și le lipea de cap. Ceva îl speria, ceva ce numai el putea vedea și mirosi. Ælrik l-a bătut ușor pe gât, scoțând sunete liniștitoare.

— Șșșș, stai cuminte, șșșș!

Îl privi pe Jürgen cum își strunește propriul cal, aducându-l la pas. Animalul său era la fel de nervos ca al lui Ælrik, dacă nu chiar mai mult. Afurisiții de cai încercau să o rupă la fugă, tropăind pe loc din picioare, își rostogoleau ochii și nechezau.

Prin întuneric, ceva îi urmărea. Ælrik simțea că i se ridică părul de pe ceafă. Orice o fi fost – vikingi sau lupi – se țineau în afara vederii, ascunși în umbre, urmărindu-i neobosiți. Însă, imediat după mlaștina următoare, era căldura și siguranța garnizoanei Berwick. Ziduri groase de piatră înconjurau orașul – o așezare disputată timp de generații de către vikingi, picți și saxoni deopotrivă. Romanii l-au considerat drept cel mai nordic oraș de hotar. Chiar și femeile puteau mânui o sabie în acest loc supus mereu luptelor. Localnicii, căliți în atâția ani de sânge și violență, aveau chipurile la fel de dure precum granitul din care era făcut zidul. Nu le plăceau străinii, și nu plăceau pe nimeni și nimic din ce era păgân, nici credințele lor degenerate. Știau că Domnul are grijă de ai Lui – iar săbiile lor vor face restul.

Odată ajunși înapoi în adăpostul garnizoanei, Ælrik știa că se vor putea odihni, iar dimineața îi va raporta comandantului despre potențiala amenințare. Apoi, el și cu Jürgen vor putea ieși în fruntea unei companii de cavalerie ca să-i vâneze pe acești blestemați vikingi-lupi. Fără tărăboi, fără probleme. O bandă de războinici vikingi îmbrăcați în piei nu era ceva de care să te temi fără rost. Era nevoie de o armată pentru a ataca garnizoana

Berwick, ori, din cele spuse de picți, se confruntau doar cu o mică bandă de ticăloși îmbrăcați în piei.

Pe Ælrik nu-l îngrijora nimic, decât întoarcerea în garnizoană. Aici, în afara ei, însoțit doar de Jürgen, era vulnerabil. În fruntea oamenilor săi ar fi fost invincibil.

Au ajuns pe creasta dealului și s-au uitat în josul văii. Ælrik îl simțea pe Jürgen în urma sa, mormăind comenzi dure către calul tot mai agitat. S-a întors în șa și s-a uitat la tânăr.

— Ești bine?

Jürgen a tras de frâie, mârâind din nou la calul nărăvaș.

— *Aye*[6]. Doar animalul ăsta blestemat. Niciodată nu a mai fost atât de nestăpânit.

Jürgen știa că era doar cuprins de panică crescândă, iar în sinea sa încerca să-și reprime slăbiciunea. Era un soldat, ce dracu! Soldații nu erau speriați de basme și exagerări spuse pe la focurile de tabără despre oameni care se pot preschimba în lupi, conduși de o *regină* a gheții care-i putea îngenunchea pe înșiși zeii. Fără să se gândească, își strecură mâna în buzunar și strânse degetele în jurul pietrei cu runa pe care i-o dăduse preotul. Nu era cine știe ce, dar ceva din suprafața ei netedă l-a potolit. Dar a avut grijă să nu o frece cu degetele – dacă ar fi făcut-o, ar fi șters simbolul desenat cu cărbune și ar fi schimbat piatra cu rună într-o simplă piatră. Lăsă să-i cadă piatra la loc în adâncul buzunarului și s-a concentrat asupra locului în care se afla acum, și nu asupra superstițiilor și a talismanelor magice.

— Suntem aproape.

Ælrik a arătat către orizont, unde licăreau luminile garnizoanei.

Jürgen a reușit să-și readucă sub control calul care cabra și s-a apropiat de prietenul său.

— Știi că suntem urmăriți.

— Da. Suntem încă de când am plecat din tabăra picților. Sunt buni. Trebuie să recunosc. Ori de câte ori am întors capul, erau dincolo de raza de vedere.

— Totuși, nu e ciudat? s-a încruntat Jürgen. Până acum, tâlharii vikingi s-ar fi năpustit asupra noastră ca un roi de albine. De ce mențin în spate?

— Poate că au primit prea multe lovituri în cap, râse Ælrik.

---

[6] Aye – expresie afirmativă în engleza arhaică.

Jürgen nu era convins.

— Sau poate că ne așteaptă pe noi să ajungem la garnizoană, și să năvălească când se deschid porțile?

Zâmbetul lui Ælrik a dispărut brusc.

— De aceea te-am ales eu drept însoțitor, Jürgen. Nu pentru că vorbești o duzină de limbi, ci pentru că ești un strateg înnăscut.

Îl bătu pe umăr pe tânăr.

— Nu-ți bate capul. Am să le fac o surpriză urâtă, dacă acesta le este planul. În acest moment garnizoana are efectivul complet.

— Nu, nu are. Îți spun eu. Compania principală a plecat ieri către York (*Jórvík*). Regele mărșăluiește împotriva vikingilor. Aici au mai rămas doar o mână de oameni.

Ælrik s-a răsucit în șa.

— CE?!?

— Cu atât de mulți vikingi care bântuie prin ținut, regele a trebuit să cheme întreaga garnizoană. De aceea am fost trimis să te chem înapoi de la Edinburgh. Ar fi trebuit să mărșăluim împreună cu el, dar pentru că picții ne-au întârziat, înseamnă că va trebui ca noi să apărăm Berwick împreună cu doar o companie de răniți care abia se pot mișca și câțiva țărani, a ridicat din umeri Jürgen.

Ælrik a blestemat în gura mare, și l-a pocnit cu dosul palmei peste gură pe blond, răsturnându-l din șa.

— Blestematule! Când aveai de gând să-mi spui asta?

Jürgen s-a ridicat în picioare și l-a fixat cu privirea pe Ælrik. Scuipă niște sânge din gură, apoi își șterse firișorul roșu ce i se scurgea pe la colțul gurii.

— Fă asta încă o dată, și te las la mila celor din neamul meu, vikingii și demonii lor! Ți-am spus-o noaptea trecută la masa regelui din Alba[7]! Sau erai prea beat pentru a înțelege cât de urgentă era întoarcerea noastră, idiot blestemat!

Cu un strigăt furios, Jürgen a dat pinteni calului către luminile slabe din Berwick.

Mormăind blasfemii, Ælrik și-a urmat prietenul, regretând reacția dură și hotărât să recâștige încrederea și favoarea vikingului imediat ce vor ajunge înapoi în garnizoană. Jürgen a

[7] Alba – Regatul Scoției între anii 900 – 1286.

avut dreptate. A băut prea mult în noapte de dinainte. Era slăbiciunea sa. Băutura îl ajuta să uite amintirile sângeroase și visele trimise de însuși Diavolul pentru a-l chinui.

Pe măsură ce prada se îndepărta, mârâiturile au umplut creasta și o grămadă de forme negre au apărut la vedere, dar menținându-se sub linia orizontului, printre mărăcini și buruieni. Una, a cărui formă se modifica de la om la bestie și înapoi, a găsit locul unde a fost scuipat sângele. L-a adulmecat și s-a tras înapoi rânjind, buzele lăsând la iveală colții nici de lup, nici de om. O siluetă fantomatică trecea printre ei, iar la fiecare pas înghețul se răspândea ca o ciupercă acoperind și făcând să scârțâie fiecare fir de iarbă, fiecare frunză, fiecare ghimpe. A privit în jos la sângele scuipat și s-a încruntat.

— Acesta are protecția tuturor *Părinților*. Nu va fi rănit atât timp cât deține însemnul. Chiar dacă este un trădător al neamului nostru și a trecut de partea dușmanului.

Ochii ei albaștri au privit către luminile îndepărtate ale garnizoanei.

— Dar saxonii și ceilalți ca ei, sunt ai voștri.

Și-a întors chipul către cer, chiar în clipa când ultimul nor a trecut, lăsând să apară discul tremurător, argintiu, al lunii pline.

Într-un urlet, siluetele schimbătoare au rămas la aceeași formă. Oasele au trosnit, s-au rupt și s-au refăcut, creaturile fiind cuprinse de spasme de furie și agonie. Treisprezece bărbați au devenit treisprezece lupi turbați, îmbăloșați – mai mari, mai rapizi și mai cruzi decât orice haită care bântuia pe meleagurile sălbatice din nord.

Aceștia erau Lupii lui Skaði – temuți nu numai de muritori, dar chiar și de Zeii înșiși. Miorlăitorii Regelui Pescar creștin nu se vor putea împotrivi câtuși de puțin furiei lor.

Urlând îngrămădiți, își priveau stăpâna așteptând să fie eliberați. Aceasta zâmbi, mângâindu-l pe cel mai mare dintre ei – un monstru masiv, cu blana neagră, ochii galbeni și un bot care putea înghiți un copil întreg – apoi a ridicat o mână acoperită de gheață. A strâns pumnul cu un deget întins – cristale de gheață cădeau de pe piele – și l-a ațintit către garnizoană.

— Ospătați-vă, copii. Ospătați-vă!

Cu un ultim urlet de haită, Lupii lui Skaði s-au dezlănțuit…

# # #

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i asta? Ælrik a tras de hățuri ca să se oprească și s-a întors în șa.

— E Moartea care vine după noi! Galop, nerodule, galop!

Jürgen a dat pinteni calului îndemnându-l la galop, fără să-și mai facă griji de posibile rădăcini de copac sau găuri de vizuini de iepure. Mai aveau doar o milă până să ajungă în garnizoană. Calul său era la capătul puterilor – putea vedea venele de pe gâtul puternic pulsând sălbatic. La dracu, inima făpturii era gata să explodeze de epuizare și teroare.

— O milă, blestematule, o milă!

A îmboldit animalul lovindu-l cu pintenii în coaste. Dacă creatura nenorocită se prăbușea la porți, nu mai avea nici o importanță. Dar trebuiau să ajungă în siguranță înainte ca Lupii să cadă asupra lor.

Ælrik s-a încruntat:

— Nici un om nu urlă așa…

Sfidarea din urletul demonic, plin de răzbunare și poftă de sânge era îndeajuns să oprească inima unui om îngrozit.

— Dumnezeule Atotputernic, apără-ne!

Ælrik și-a înfipt călcâiele în coastele calului, iar animalul s-a lansat în galop fără altă încurajare.

O milă.

Atât.

Doar o milă…

# # #

Garnizoana din Berwick era aproape pustie. Doar câțiva soldați ologi, încă neputincioși, răniți și însângerați în recentele hărțuieli cu vikingii, un bucătar, un băiat de la grajduri și două gărzi care păzeau poarta, era tot se putea numi *companie*.

Era o apărare jalnic de slabă împotriva a orice ar fi venit dinspre nord. Dar zidurile garnizoanei erau groase de trei picioare, iar porțile era făcute din stejar englezesc solid pe care trecerea timpului l-a făcut tare ca fierul. Iar toate problemele erau în sud, unde Yorkul era acum în centrul atenției Regelui Æthelstan.

Fiecare om care putea lupta plecase în marș cu regele. Toți cei care au rămas în Berwick ar fi încetinit coloana, devenind o povară pentru camarazii lor.

Trei călugări s-au oferit voluntari să rămână cu cei bolnavi și răniți și revărsau rugăciuni și binecuvântări asupra celor ce nu puteau scăpa de mormăiturile lor pioase. Acești călugări nu făceau nimic decât să le reamintească soldaților muribunzi de moartea ce se apropia. Cataplasmele puse de ei duhneau și usturau, bandajele erau din pânză de sac tăiată în fâșii, iar terciul pe care-l turnau în castroanele din lemn nu ar fi săturat nici un copil.

Dar se aflau aici, acești călugări cu tunsoarea lor, cu sutanele maronii murdare și cu pielea puturoasă, plină de jeg – dar cu cruci mari de argint bălăbănindu-se pe burtă. De funia murdară, cândva albă, care le încingea sutana, era agățată o cruce atât de mare încât, dacă ar fi fost topită și s-ar fi bătut monede, ar fi hrănit și îmbrăcat o familie timp de un an. Mulți dintre soldații care încă se mai luptau cu credința lor, au simțit o împunsătură văzând cum alătură călugării atât de ostentativa pretinsa pocăință cu bogăția. Nu era de mirare că vikingii prădau în mod constant țărmurile, dacă știau că asemenea bogății se aflau la vedere, gata să fie luate!

Mulți dintre soldații originari din nord îi învinuiau pe față pe călugări pentru violența care le-a cuprins ținuturile. Și acum, nemernicii ăștia evlavioși prefăcuți aveau îndrăzneala să le ceară lor să fie recunoscători lui Dumnezeu pentru terciul apos și pâinea râncedă? Să-i ia dracu pe toți! Blestemați să fie ei și Zeul lor Pescar…

Gărzile de la poartă au fost scoase din lâncezeala lor de zgomotul tropăitului și de strigăte:

— Deschideți poarta! Deschideți, în numele lui Dumnezeu și al Regelui!

Un nechezat ascuțit a dezvăluit că unul dintre cai a ajuns la capătul puterilor și s-a prăbușit, cu inima ajunsă acum doar o masă de mușchi rupt și însângerat în pieptul său.

Gărzile de la poartă au alergat sus, la punctul de observare ca să vadă cine cere să intre la această oră.

— Cine-i acolo, vorbind în numele Regelui?

— Ælrik și Jürgen! Pentru numele Atotputernicului, omule, lasă-ne să intrăm! Suntem atacați!

Unul dintre gardieni s-a întors către camaradul său:
— Sună alarma!
Acesta a alergat de la creneluri la clopotul de alarmă, în timp ce celălalt a coborât scara de lemn și s-a grăbit să ajungă la poartă. Icnind a dat deoparte bârna grea de stejar și a tras de mânerele porților.
Imediat ce s-au deschis suficient, Ælrik s-a poticnit înăuntru, s-a întors, l-a înhățat pe Jürgen de ceafă și l-a tras înăuntru.
— Închide! Închide-le imediat!
Gardianul a trântit poarta la loc, iar Jürgen l-a ajutat să ridice bârna de stejar și să o pună din nou în lăcașurile sale.
Dangătul clopotului de alarmă a scos afară, în curte, câțiva dintre ocupanții garnizoanei care se puteau mișca. Soldați ologi sprijiniți în cârje, cei cu capul bandajat sau cu un braț legat de gât, stăteau cu ochii tulburi și confuzi. Cei trei călugări au ieșit grăbiți afară ca niște șobolani maronii, pufnind pe nas și lipăind cu sandalele prin balega de cal și noroi.
— Ce-i? Ce-i?
Cel mai bătrân dintre nărozii tunși s-a repezit la Ælrik.
— Suntem atacați?
— De ce crezi că oamenii mei sună alarma, neisprăvitule? Sigur că suntem atacați! De ceva diavolesc, părinte. Așa că, înainte ca noaptea asta să treacă, s-ar putea să avem nevoie de deprinderile și cabalele tale!
Ælrik se uita la călugăr. Instinctul de a-i plesni un dos de palmă idiotului, se lupta cu respectul său pentru presupusa autoritate a unui preot.
Porțile de stejar s-au scuturat violent când au fost izbite cu forță din afară. Bârna a rezistat. Încă un șoc cumplit și poarta s-a zgâlțâit din țâțâni. Mici așchii de piatră și mortar au căzut pe jos. Din partea cealaltă a porții se auzeau gâfâituri și mârâituri – profunde, guturale, primitive. Ghearele zgâriau și scrijelau lemnul porților grele din stejar.
Ælrik, Jürgen, gărzile și acei oameni care se țineau pe picioare și se puteau mișca, s-au dat încet înapoi, scoțându-și săbiile din teacă, gata de luptă.
Porțile erau solide, dar se vor dovedi ele destul de rezistente? Încă o izbitură puternică a scuturat porțile când bestiile de dincolo s-au aruncat cu toată greutatea asupra stejarului.

— Ce fel de atac este acesta?

Cel mai bătrân dintre călugări se holba la porți, închinându-se îngrozit.

— Demoni, părinte. Demoni cu colți lungi și sete de sânge de creștin! a șuierat Ælrik către preot. Demoni spurcați din nord. Ucid sub numele de Lupii lui Skaði.

— Doamne apără și păzește! s-a văitat călugărul. Nu aici, nu din nou!

Înainte ca Ælrik să-l poată întreba ce vrea să spună prin '*nu din nou*', poarta s-a scuturat din nou cu violență. O stinghie de lemn s-a desprins dintr-unul dintre dulapii de stejar și un ochi galben a privit demonic, amenințător, prin gaura formată. Proprietarul ochiului a pufnit și a mârâit, gros și lung. Degete cu gheare, parțial umane, parțial de animal, s-au strecurat prin gaură și au început să rupă din lemn.

Înainte ca Ælrik sau oricare altul dintre oamenii săi să poată reacționa, călugărul a pășit înainte. Crucea de argint care de obicei atârna de funia de la brâu, era acum în mâna sa și ațintită asupra ochiului galben al bestiei. Călugărul – care striga cerând puterii lui Dumnezeu să-l apere – a înfipt brațul lung al crucii adânc în orbita lupului.

Urletul a fost oribil. Bestia a dispărut din vedere, continuând să urle în agonie, cu crucea rămasă înfiptă în ochi. Loviturile și mârâitul continua dincolo de poarta stricată, în timp ce bestia rănită schelălăia iar și iar ca un cățel lovit. Mirosul de carne arsă s-a strecurat prin gaura din lemn; un miros ciudat, acru, care urzica gâturile oamenilor.

Peste sunetele făcute de animale s-a ridicat un strigăt de furie absolută care a încremenit pe loc orice făptură vie – om sau bestie. Era scos de *regina* gheții:

— NU! Îndrăzniți să-mi răniți copilul? Îndrăzniți? Ucideți-i pe toți! Ucideți-i pe toți! Să nu scape nici unul!

Poarta s-a scuturat violent când bestiile au lansat un baraj de atacuri. Zgomotul făcut de ruperea așchiilor de lemn i-a făcut pe oameni să se îndepărteze. Ælrik a avut simțământul teribil că oțelul englez o fi fost bun ca să străpungă preoți picți, dar nu va putea face nimic împotriva acestor creaturi diavolești și a stăpânei lor furioase.

— Preotule! Cum se poate ca crucea omului tău să aibă un asemenea efect?

— Oricât de mult mi-ar place să spun că puterea Dumnezeului nostru Atotputernic este cea care îi trăsnește, de fapt este argintul. Ei nu pot suferi atingerea lui. Argintul și razele soarelui.

Preotul a ridicat crucea care atârna de funia cu care era legat la mijloc.

— O vezi? îi arătă brațul principal care se subția către capăt. Nu te-ai întrebat niciodată de ce crucile noastre au această formă? Sunt așa pentru că noi cunoaștem aceste bestii.

— Deci știți cum se poate lupta cu ele.

— În mod normal? Da. Dar acum dușmanul este prea numeros ca să putem lupta, soldatule. Trebuie să fugim.

— Fă-o și am să te spintec eu însumi! s-a răstit Ælrik. Mai avem doar un ceas până-n zori. Le ținem piept. Luptăm!

Călugărul ridică din umeri.

— Atunci vom muri. Cred că e voința Domnului să murim împreună cu tine și oamenii tăi.

— Nu. Lasă lupta pe seama noastră. Voi trei aveți grijă de răniți. Dacă poarta este spartă, vom avea o singură șansă. Mișcă-te!

Călugării s-au îndepărtat în grabă, lăsându-i pe soldați lângă poarta dincolo de care se aflau creaturile. Acestea continuau neîncetat să se arunce cu reînnoită vigoare asupra porții de stejar, care încă mai rezista. Însă, încet dar sigur, lemnul începea să cedeze.

— Ælrik! Privește!

Jürgen arătă către un puncta aflat în partea superioară a porții. Acele de gheața începeau să coboare încet pe suprafața lemnului, pătrunzând adânc în fiecare crăpătură, făcând lemnul să trosnească și să crape, forțându-i fibrele să se rupă. Atingerea reginei gheții trimitea înghețul în adâncul stejarului solid, despicându-l precum făcea toporișca unui tâmplar cu lemnul moale de pin.

— Fir-ar să fie! Ælrik vedea că mai sunt doar câteva clipe și poarta va ceda. Retragerea! Retragerea la adăpost!

Soldații s-au întors și au rupt-o la fugă, cei care se mai puteau ține pe picioare ajutându-și camarazii răniți.

Jürgen a rămas împietrit, privind cum gheața înaintează acoperind tot lemnul, hipnotizat de strălucirea acelor ascuțite. Sângele său de viking pulsa puternic. Știa că se află în prezența

cuiva care a văzut sălile din Asgard, care s-a uitat în ochii lui însuși Odin[8]. Cineva care i-a sfidat pe zei și și-a ales propria cale. Își mai putea el nega moștenirea? Putea el să stea și să asculte bombănelile preoților Regelui Pescar, știind acum ce se afla în fața lui, în fața porților?

Și-a părăsit neamul. Pe ai săi. A devenit un trădător și a călărit alături de inamic. Merita mânia lui Skaði. Sabia i-a scăpat din mână, iar el a căzut în genunchi, cu capul plecat, așteptând lunii.

— Jürgen! Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? Fugi, omule! Fugi!

Ælrik dădu să alerge către prietenul său.

Poarta a cedat, spulberată într-un nor de cristale de gheață și așchii mortale. Cele treisprezece bestii stăteau în prag adulmecând și mârâind. Încet, Jürgen și-a ridicat privirea și și-a deschis brațele, în semn de bun venit adresat lupilor, invitându-i să intre. În mâna dreaptă ținea o mică piatră rotundă. Abia se mai vedea semnul *algiz* – runa de protecție. Mânjită. Parțial ștearsă…

Un lup masiv, cu o orbită sângerândă din care încă se mai scurgea fluid vitros, a înaintat încet. S-a oprit în fața omului îngenuncheat. Avea botul rânjit, lăsând să se vadă două rânduri de colți lucitori, sălbatic de ascuțiți – colți meniți să sfâșie carnea și să zdrobească oase. S-a apropiat și a lovit mâna lui Jürgen făcându-l să scape piatra inutilă, care s-a rostogolit mai departe. În gât îi vibra un mârâit gros. Jürgen s-a uitat drept în ochii galbeni ai bestiei. O lacrimă solitară i s-a prelins pe obraz.

— Ucide-mă! Cruță-i pe ceilalți. Noi suntem din același neam. Ucide-mă.

Bestia l-a studiat o clipă, suflându-i răsuflarea fierbinte drept în față. Apoi s-a întors, privind peste umăr și așteptând permisiunea stăpânei pentru a începe carnagiul sfâșiindu-l pe cel care avea semnul lui Odin. Pe cel care era îngenuncheat, lipsit de apărare și fără protecție, care credea prostește că sacrificiul său îi va proteja pe ceilalți.

Nu o va face.

Din întuneric, o siluetă uriașă, impunătoare, a făcut un semn de aprobare. Bestia s-a întors iar către Jürgen, cu botul rânjind sălbatic. L-a deschis larg și, cu un urlet, s-a abătut asupra

---

[8] Odin (Óðinn), Allfather (Alföðr) - zeul suprem din mitologia nordică.

blondului. La acest semnal, ceilalți lupi au năvălit prin poarta distrusă, și, îmbrâncindu-se unul pe altul și mârâind, l-au sfâșiat pe Jürgen în bucăți.

— NU! a răcnit Ælrik cu sfidare și furie la vederea măcelului asupra prietenului său. Demoni blestemați! NU!

Strigând cu furie la fiecare pas, a năvălit asupra bestiilor care sfâșiau carnea camaradului său. Vedea ieșind din mijlocul grămezii zvârcolitoare de lupi un picior al lui Jürgen care se contorsiona și zvâcnea la fiecare mușcătură care smulgea carnea de pe oase. Bietul om era încă viu. Bestiile îi prelungeau agonia. Într-un târziu, strigătele lui Jürgen au încetat când unul dintre lupi l-a mușcat de cap, trăgându-i pielea feței de pe craniu, așa cum un vânător jupoaie blana de pe un iepure.

Oamenii au văzut sălbăticia bestiilor, și, în ciuda rănilor, instinctul de războinic i-a cuprins pe toți. Urlând, s-au aruncat asupra fiarelor, hotărâți să le doboare și să răzbune moartea oribilă a lui Jürgen, sau să moară ca niște soldați, în acest atac.

Lumina argintie a lunii s-a diminuat.

Lupii lui Skađi s-a oprit în mijlocul ospățului și s-au uitat la norul care aluneca pe cer, peste discul lunii, acoperindu-i razele și lăsând curtea în întuneric. Luna a dispărut și fiarele au urlat la unison. Oamenii din garnizoană au văzut oripilați cum dușmanii lor se chinuie să-și găsească o formă.

— Acum! Când sunt slabi! Atacați acum!

Ælrik s-a năpustit, hăcuind cu sabia trupurile zvârcolitoare. Oamenii l-au urmat, înjunghiind și spintecând tot ce mișca.

Pietrele de pe jos au devenit alunecoase sub picioarele lor. Sânge și mațe amestecate cu balegă și cristale de gheață scuturate de pe poarta spartă. Strigăte și urlete au răsunat în noapte – urletele unei bătălii păgâne dintre demonii străvechi și oamenii îngroziți, dar furioși.

Oamenii mureau. Cumplit. Fiarele, prinse între agonia transformării și rănile făcute de armele soldaților, luptau încă cu o ferocitate egală cu cea a soldaților pe care încercau să-i măcelărească. Era un impas sângeros, cumplit.

În beznă, o siluetă uriașă stătea privind impasibilă, cu un zâmbet rece pe buzele subțiri și severe. Ceea ce muritorii păreau să fi uitat era faptul că norii erau trecători. Ei alunecau precum zăpada dusă de vânt. Skađi și-a ridicat privirea. Licăritul rece al unei stele și marginea argintie a lunii arătau deja că norul trecea.

Și-a coborât din nou privirea asupra pâlcului de luptători. Muritorii se și credeau învingători, pentru că copii ei se zvârcoleau urlând și dând înapoi sub barajul de lovituri de sabie.

Apoi, norul a trecut mai departe.

Luna a continuat să strălucească în toată splendoarea ei.

Skaði și-a dat capul pe spate și a scos un urlet care s-a făcut auzit chiar și în Valhalla[9].

Ælrik a văzut cum fiarele se zvârcolesc și se transformă din nou în lupi demonici cu ochii galbeni plini de turbare.

— O, Doamne, nu…

S F a r s I T

[9] Valhalla (Valhöll) - în mitologia nordică este o sală de ospețe majestoasă, enormă, în Asgard, unde stăpânește Odin. Aleșii lui Odin, jumătate dintre cei ce mor în luptă, cu arma în mână, ajung în Valhalla conduși de valkyrii.